

Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 158, maart, april 2019

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 7

Aan de Gemeente in Smyrna

“En schrijf aan de engel van de gemeente te Smyrna: Dit zegt de eerste en de laatste, die dood geweest is en levend geworden:

Ik weet uw verdrukking en armoede, hoewel gij rijk zijt, en de laster van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge van de satan.

Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking

hebben van tien dagen.

Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon van het leven.

Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, zal van de tweede dood geen schade lijden” (Openb. 2:8-11).

Smyrna is de Griekse naam voor het huidige Izmir in Turkije. Wat we kennen van het Bijbelse Smyrna is nu een archeologische ruïne. De naam Smyrna betekent ‘mirre’ of ‘bitterheid’ en de hele brief staat in het teken van lijden en verdrukking. In 545 voor Christus werd Smyrna door de Perzen verwoest, maar Alexander de Grote herbouwde Smyrna rond 330 voor Christus. Zowel binnen het Hellenistische Rijk als het Romeinse Rijk is Smyrna een belangrijke handels- en havenstad geweest. Smyrna wordt maar twee keer in de Bijbel genoemd, in Openbaring 1:11 en 2:8. Het evangelie zal vanuit Efeze in Smyrna zijn

verkondigd. Zoals in alle belangrijke havensteden, woonden in Smyrna ook veel Joden. Zijn bleken bittere vijanden van het christelijk geloof, zodat zij in Openbaring 2:9 zelfs een synagoge van de satan worden genoemd.

In de geschiedenis van de gemeente van Jezus Christus beschrijft Smyrna de periode van vervolging van de eerste tot de vierde eeuw, onder de vervolging van de Romeinse keizers – de vervolgte kerk. Een prachtig getuigenis hiervan vinden we in de brief van Polycarpus, die zelf in Smyrna woonde.

Polycarpus

Polycarpus (69-155 AD) was een discipel van Johannes en de bisschop van Smyrna. Toen hij 86 jaar oud was, kwam er een vervolging in Smyrna. Polycarpus weigerde echter om zijn Heer te verloochenen. Dit leidde tot zijn martelaarschap.

Over onder andere dit lijden in Smyrna zegt de Heer in Openbaring 2:10:

“Wees niet bevreesd voor hetgeen zijn lijden zult ... Wees getrouw tot in de dood en Ik zal u geven de kroon van het leven.”

Vervolging in het Romeinse rijk was meestal incidenteel en lokaal. De reden was dat de christenen vaak de schuld kregen van de plaatselijke rampspoed. Misoogsten waren dan een blijk dat lokale goden ontstemd waren. De christenen, die niet Caesar en de nationale goden vereerden, werden daarom als antisociaal gezien en aangewezen als zondebok.

De brief van Polycarpus was een brief aan de Filippenzen. Polycarpus moet een opmerkelijk persoon zijn geweest in de postapostolische periode. De naam Polycarpus betekent ‘veel vrucht’ en zijn leven heeft dit zeker tot uitdrukking gebracht! Zijn brief was een antwoord op een brief van de Filippenzen. De brief van Polycarpus is een kort maar groots antwoord met veel citaten uit de Schrift. Er komen twee zaken aan de orde.

Allereerst betrof het een ouderling, Valens, die geld uit de gemeentekas had gestolen. Polycarpus antwoordt dat we de liefde voor geld moeten vermijden, zoals ook Paulus ons voorhoudt:

“Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht. Door daarnaar te haken zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord” (1 Tim. 6:10)

De nadruk van de brief ligt echter op zijn bestrijding van het docetisme, waar ook zijn mentor Ignatius van Antiochië tegen ten strijde was getrokken. Polycarpus schijft hierover:

“Ieder die belijdt dat Jezus Christus niet in het vlees is gekomen is een antichrist. Ieder die het getuigenis van het kruis niet belijdt, is uit de duivel. Wie de woorden van de Heer naar eigen believen verdraait en zegt dat er geen opstanding en oordeel is, die is de eerstgeborene van de satan” (De brief van Polycarpus aan de Filippenzen 7:1).

De Marteldood van Polycarpus

De Marteldood van Polycarpus is een brief van de gemeente van Smyrna aan de gemeente in Philomelium. Het is het oudste verslag van christelijk martelaarschap buiten het Nieuwe

Testament. Het is een verslag van getuigenissen van de vervolging, arrestatie, veroordeling en terechtstelling van Polycarpus. Dit geschrift, dat een ‘apostolische vader’ wordt genoemd, is een juweel om te lezen en een getuigenis voor ons allen. De meeste bekende passage is:

“Toen Polycarpus het stadion binnenkwam, klonk er een stem uit de hemel: ‘Wees dapper, Polycarpus’. Niemand zag wie er sprak, maar wie er van ons aanwezig was, hoorde de stem. Toen hij binnen was, ontstond er een groot tumult zodra men bemerkte dat Polycarpus was gevangen genomen. Hij werd voor geleid en de proconsul vroeg hem of hij Polycarpus was. Toen dit werd bevestigd, trachtte hij hem over te halen om Christus te verloochenen met de woorden: ‘Heb eerbied met uw ouderdom’ en dergelijke dingen die men gewoon is te zeggen, ‘Zweer bij het geluk van de keizer, kom tot inkeer en zeg ‘Weg met de goddelozen’. Maar Polycarpus keek toornig naar de menigte van misdadige heidenen in het stadion, schudde zijn vuist tegen hen, zuchtte, keek naar de hemel en zei: ‘Weg met de goddelozen’. De proconsul drong aan en zei: ‘Zweer en ik zal u vrijlaten, vervloek Christus’. Polycarpus antwoordde: ‘Zesentachtig jaar heb ik Hem gediend en Hij heeft mij geen kwaad gedaan. Hoe kan ik mijn Koning die mij gered heeft, vervloeken’ (De Marteldood van Polycarpus 9:1).

De Marteldood van Polycarpus verhaalt ook over een Frygiër die zich als vrijwilliger beschikbaar stelde als martelaar. Uiteindelijk verloochende hij Christus toch. De les is dat martelaarschap een gave is van God in het uur van lijden:

“Maar wacht u voor de mensen; want zij zullen u overleveren aan de gerechtshoven en zij zullen u geselen in hun synagogen; gij zult ook geleid worden voor stadhouders en koningen om Mijnentwil, tot een getuigenis voor hen en voor de volken. Wanneer zij u overleveren, maakt u dan niet bezorgd, hoe of wat gij spreken zult; want het zal u in die ure gegeven worden wat gij spreken moet” (Matt. 10:17-19).

De laatste woorden van Polycarpus waren een lofprijzing voor Zijn eeuwige en hemelse Hogepriester aan wie de heerlijkheid is, nu en in de komende eeuw, de eeuw van Polycarpus’ beloning.

Tien dagen van verdrukking

Het lijden dat de gelovigen in Smyrna te verduren zouden krijgen, worden samengevat in de zin:

“Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen” (Openb. 2:10).

Er zijn verschillende verklaringen waar deze tien dagen naar verwijzen.

Sommigen denken dat het betrekking heeft op tien perioden van christenvervolging in de eerste drie eeuwen in het Romeinse rijk. Anderen denken dat de tien dagen verwijzen naar tien jaar, terwijl anderen denken dat het om tien vervolgingen gaat.

Welke interpretatie we ook aanhouden, het getal 10 moet van betekenis zijn. Het getal 10 verwijst in de Bijbel naar de totaliteit of het geheel van iets, zoals de Tien Geboden en de tien plagen. Vanuit dit standpunt heeft het getal 10 een verwijzing naar alle verdrukking in het Romeinse rijk. Hoewel deze verdrukking heel specifiek was, is de toepassing is wijder, omdat verdrukking deel is van alle gemeenten in de kerkgeschiedenis. Johannes zelf schreef de Openbaring *“als deelgenoot in de verdrukking en volharding in Jezus ... om het getuigenis van Jezus”* (Openb. 1:9). Verdrukking zal er altijd zijn voor christenen, omdat *“wij door vele verdrukkingen het Koninkrijk Gods moeten binnengaan”* (Hand. 14:22). Jezus zei ook: *“Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen”* (Joh. 16:33).

“Wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt” (Rom. 5:3)

Verdrukking en volharding gaan altijd samen. Jacobus laat zien dat verdrukking niets ander is dan de beproefdheid van ons geloof:

“Want gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt. Maar die volharding moet volkomen doorwerken, zodat gij volkomen en onberispelijk zijt en in niets te kort schiet” (Jac. 1:3,4).

Volharding gaat weer samen met geduld (Col. 1:11). Ons geduld kan niet zonder de voortdurende herkenning dat God er is. In geduld kunnen we volharden, zoals ook Mozes deed. In volharding is het nodig om God in alles te zien. Mozes *“bleef standvastig, als ziende de Onzienlijke”* (Hebr. 11:27). Volharding werkt iets uit, namelijk een eeuwig gewicht aan heerlijkheid. Heel het leven is de werking van tegenstellingen, waarbij het positieve het negatieve opslokt. Een zacht matras slokt de hardheid van het bed op. Duisternis wordt opgeslokt door het licht aan te doen. Verdrukking wordt tegemoet getreden door geduld en volharding, die op hun beurt resulteren in heerlijkheid.

Synagoge van de satan

“... en de laster van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge van de satan.”

De gemeente in Smyrna werd niet alleen vervolgd door de wereld, maar ook door de Joden. Frequent lezen we in het Nieuwe Testament dat de Joden hevige vijanden waren van christenen, zoals bijvoorbeeld in 1 Thessalonicenzen 2:14-16:

“Want gij, broeders, zijt navolgers geworden van de gemeenten Gods in Christus Jezus, die in Judea zijn, omdat ook gij hetzelfde te verduren hebt gehad van uw eigen volksgenoten als zij van de Joden, die zelfs de Here Jezus en de profeten gedood en ons tot het uiterste vervolgd hebben, die Gode niet behagen en tegen alle mensen ingaan, daar zij ons verhinderen tot de heidenen te spreken tot hun behoud, waardoor zij te allen tijde de maat hunner zonden vol maken. De toorn is over hen gekomen tot het einde.”

Zij waren geen Joden, dat wil zeggen, zij hadden hun rechten op de hemelse beloften verspeeld (niet hun aardse beloften!) door de verwerping van hun Messias. De Joden beroemden zich dat zij kinderen van Abraham waren, maar God keek naar het hart of zij ook het geloof van Abraham hadden:

“Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn. En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden. Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham” (Gal. 3:7-9).

Dit schreef Paulus aan de Galaten. De gemeenten in Galatië waren gelovigen uit de heidenen (vgl. Gal. 4:8). Paulus had hun het evangelie verkondigd. Zij waren tot geloof gekomen en hadden zich laten dopen (vgl. Gal. 3:27). Hierna waren er Joden gekomen die vertelden dat Paulus een verkeerde leer had verkondigd. Zij ontkenden zelfs zijn apostelschap, omdat hij niet een van de twaalven was geweest. Deze mensen leerden dat de gemeenten moesten leven naar de Joodse wetten van de Thora. Dit markeerde een grote crisis in het jonge christendom, want deze verbinding met de wet van Mozes ondermijnde de essentie van het evangelie. De Galaten hadden hun vrijheid in Christus ingeruild voor het slavenjuk van godsdienstige naleving (4:10), besnijdenis (5:2; 6:12) en het naleven van de geboden van het Oude Verbond (3:2; 4:21). Hiermee werd het christelijke geloof een uitdrukking van het Jodendom en werd Christus ingebed in een aards systeem van regels en geboden. Paulus had echter door openbaring gezien dat het Jodendom slechts een schaduw was van de Christus die komen zou. De offers, het altaar, de feesten, ja heel het geestelijke systeem onder het Oude Verbond, was in Hem. Daarom houdt een christen geen sabbat, want Christus Zelf is onze rust, onze sabbat (Col. 2:16,17).

Dezelfde strijd zien we in Smyrna, waar de Joden zich ondermijnd verzetten tegen de gemeente. Het oordeel van de Heer is duidelijk: “Jullie zijn in de ware zin geen Joden en jullie synagoge is een synagoge van de satan.”

De kroon van het leven

Johannes voegt toe in vers 10 toe: "*Wees getrouw tot in de dood en Ik zal u geven de kroon van het leven.*"

De hoop van een christen is verbonden met loon en kroon. "*Maar het is onze begeerte, dat ieder van u dezelfde ijver blijft betonen tot verwezenlijking van de hoop tot het einde toe*" (Hebr. 6:11). "*Houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme*" (Openb. 2:10). "*Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, tot het einde onverwikt vasthouden*" (Hebr. 3:6). "Hoop" is verbonden met een "erfenis", en een "erfenis" is verbonden met heerschappij. Loon wordt in het Nieuwe Testament altijd gegeven in de vorm van kronen. Een kroon staat voor heerschappij en kronen worden gegeven aan hen die mede-erfgenamen zijn van Christus. Deze kronen worden nog niet voor de rechterstoel gegeven, want veel van deze kronen moeten nog ontnomen worden van de engelen die onder de heerschappij van de satan staan. Pas in Openbaring 19:12 zien we de Here met deze kronen, nadat de bruiloft van het Lam heeft plaatsgevonden en de bruid is samengesteld (Openb. 19:6-10). De uitdrukking "*tot verwezenlijking van de hoop tot het einde toe*" (Hebr. 6:11), kan meer letterlijk vertaald worden met "*tot de volle zekerheid van de hoop tot het einde*". Er is een "*volle zekerheid van het geloof*" (Hebr. 10:22), en er is een "*volle zekerheid van de hoop*" (Hebr. 6:11). We moeten in volle zekerheid van het geloof tot God toetreden om met ijver door ons geloof tot de volle zekerheid van onze hoop te komen (vgl. 2 Petr. 1:5,10,11). Kronen worden voorwaardelijk gegeven, op basis van onze trouw door onze hoop tot het einde toe vast te houden. "*Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop ... vasthouden*" (Hebr. 3:6). Dit woordje 'indien' heeft veel betekenis. Het heeft hier niets te maken met ons eeuwig heil, maar met het doel van ons eeuwig heil, met de prijs van onze geestelijke wedloop. De kern van het boek Hebreeën is dat er veel mensen voor eeuwig zullen worden behouden, maar hun hoop en hun erfenis, verbonden met het Messiaanse tijdperk, zullen missen (vgl. 1 Cor. 3:15). Het is in dit licht dat het boek Hebreeën moet worden gelezen. De grote uitdaging van dat boek is: "*Zie toe dat je je erfenis niet mist!*" (Hebr. 1:14; 2:3). De hoop van een christen is een aansporing om rein te zijn. "*Een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is*" (1 Joh. 3:3). De hoop waarvan Johannes spreekt, is onze hoop om bij de openbaring van de Heer "*Hem gelijk te zullen wezen*" (1 Joh 3:2), in heerlijkheid en gereedheid om met hem te heersen. Daarom moeten wij ons reinigen en in Hem blijven, om niet beschaamd te staan bij Zijn komst (1 Joh. 2:28).

De Bijbel maakt een onderscheid tussen Gods aandeel en het aandeel van de mens. Het ene deel van ons behoud wordt gegeven door God en het andere deel is de heerlijkheid van het millennium. God zal nooit een mens voor eeuwig behouden omdat hij werken heeft, maar Hij zal nooit iemand belonen die geen werken door de genade van God heeft (vgl. 1 Cor. 15:10). Een kroon vertegenwoordigt een positie van heerlijkheid in het koninkrijk. Wanneer iemand zijn kroon verliest, verliest hij dat waar die kroon voor staat. Het is daarom belangrijk dat het vooruitzicht van het millennium ons dagelijks leven beïnvloedt. Het begint bij ons eeuwig heil, dan een wandel in de Geest dat uiteindelijk moet leiden naar onze heerlijkheid in het komende vreedrijk. We dienen een beeld te hebben van heel het panorama van ons christelijke leven en daar hoort het millennium bij. Openbaring 2 en 3 handelen over werken met het oog op overwinnen of overwonnen worden in het licht van de komende rechterstoel van Christus.

Al de zeven gemeenten in deze twee hoofdstukken worden geoordeeld op hun werken met het oog op hun positie in het millennium.

Vijf verschillende kronen

Het Nieuwe Testament onderscheidt vijf verschillende soorten kronen die een Christus kan ontvangen. Al deze kronen zeggen iets over de wijze waarop gelovigen overwinnaars zijn gebleken.

1. De kroon van het leven

Deze kroon wordt twee keer genoemd in het Nieuwe Testament.

“Zalig is de man, die in verzoeking volhardt, want, wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal hij de kroon van het leven ontvangen, die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben” (Jac. 1:12).

“Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon van het leven” (Openb. 2:10).

Zoals de context van deze verzen laat zien, wordt de kroon van het leven gegeven aan hen die in verzoeking volharden en de proef hebben doorstaan. Verzoeking komt in beide verzen voor. De proef doorstaan betekent dat we trouw zijn tot in de dood. De trouw van Polycarpus tot in de dood is een groots voorbeeld van een christen die de kroon van het leven zal ontvangen. De kroon zal toegewezen worden voor de rechterstoel van Christus en daadwerkelijk verkregen worden in Openbaring 19 nadat Christus zijn kroon heeft ontvangen, de kroon die satan momenteel draagt in zijn heerschappij als prins over deze wereld.

2. De kroon van de heerlijkheid

Deze kroon wordt 1 Petrus 5:2-4 genoemd.

“Hoedt de kudde van God, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden van de kudde. En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke kroon van de heerlijkheid verwerven” (1 Petr. 5:2-4).

Deze kroon wordt gegeven aan herders die de kudde van God hebben gehoed. De voorwaarden voor deze kroon worden door Petrus genoemd. Lukas heeft over deze kudde het volgende te geschreven:

“Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft” (Hand. 20:28).

Zalig de herder die de kudde weidt, als voorbeeld, de kudde dienend, zonder winzucht.

3. De erekroon

“Wij, of liever: ik, Paulus, heb namelijk een en andermaal tot u willen komen, doch de satan heeft het ons belet. Want wie is onze hoop of blijdschap of erekroon voor onze Here Jezus bij zijn komst, wie anders dan gij? Ja, gij zijt onze eer en blijdschap” (2 Thess. 2:18-20).

De erekroon of “kroon des roems” (Staten. Vert.) is de kroon die gegeven wordt aan hen die het evangelie hebben gepredikt en anderen geestelijk hebben opgebouwd.. Het is de “kroon waarop wij ons beroemen” (Naardense vert.). Het gaat hier de bijdrage om geestelijke vrucht te zien in het leven van mensen. Zo schreef Paulus dat “*onze evangelieprediking niet slechts in woorden tot u gekomen is, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in grote volheid*” tot de Thessalonicenzen (1 Thess. 1:5), en dat “*ons komen bij u niet zonder vrucht is geweest. Immers, ondanks de mishandeling en de smaad, die wij, zoals gij weet, te Filippi tevoren ondergaan hadden, hebben wij u, in onze God vrijmoedig, onder zware strijd het evangelie Gods gebracht*” (1 Thess. 2:1,2).

Hun evangelieprediking leidde ertoe dat zij geestelijke vaders werden en ieder van hen vermaanden God waardig te wandelen:

“Want gij herinnert u, broeders, onze moeite en inspanning. Terwijl wij nacht en dag werkten, om niemand uwer lastig te vallen, hebben wij u het evangelie van God gepredikt. Gij zijt getuigen, en God, hoe vroom, rechtvaardig en onberispelijk wij ons bij u, die gelooft, gedragen hebben. Gij weet trouwens, hoe wij, als een vader zijn eigen kinderen, u hoofd voor hoofd vermaanden, aanmoedigden, en betuigden te blijven wandelen, Gode waardig, die u roept tot zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid” (1 Thess. 2:9-12).

Wanneer anderen onze geestelijke kinderen worden en wij hen als vaders en moeders kunnen aansporen met God te wandelen, zijn zij onze erekrans bij de komst van Christus,

4. De kroon van de gerechtigheid

“Ik heb de goede strijd gestreden, de wedloop volbracht, het geloof behouden. Voor het overige ligt voor mij de kroon van de gerechtigheid, welke mij de Heer op die dag zal geven, de rechtvaardige Rechter, niet alleen voor mij, maar ook voor allen die zijn verschijning hebben liefgehad” (2 Tim. 4:7,8).

Deze kroon heeft te maken met onze geestelijke wedloop. Wanneer we het geloof hebben behouden en met succes onze geestelijke wedloop hebben gelopen en uitzien naar zijn komst, “*verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus*” (Titus 2:13), dan ontvangen we deze kroon.

5. De onvergankelijke kroon

“Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zo, dat gij die behaalt! En al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles; zij om een vergankelijke (verderfelijke) kroon te verkrijgen, wij om een onvergankelijke (kroon). Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ik ben geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat. Neen, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang, om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden” (1 Cor. 9:24-27).

Deze kroon lijkt veel op de vorige kroon, maar legt speciale nadruk op de tuchtiging van ons lichaam.

De belofte aan de overwinnaars

*“Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, zal van **de tweede dood** geen schade lijden”* (Openb. 2:11).

Wat betekent het dat iemand door de tweede dood schade zal lijden?

Laten we eerst naar de “tweede dood” kijken. Deze uitdrukking komt vier keer voor in de Bijbel, hier in Openbaring 2:11 en in Openbaring 20:6,14 en 21:8.

“Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, die duizend jaren” (Openb. 20:6).

“En de dood en het dodenrijk werden in de poel van het vuur geworpen. Dat is de tweede dood: de poel van het vuur” (Openb. 20:14).

“Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereerders, de tovenaars, de afgodendienaars, en alle leugenaars; hun deel is in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood” (Openb. 21:8).

Hieruit zien we dat de tweede dood de poel van het vuur is, die brandt van vuur en zwavel. Wanneer we kijken naar het woord “vuur”, is vuur van toepassing op zowel gelovigen als ongelovigen. Voor de rechterstoel van Christus zullen onze werken door het vuur gaan:

“Ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken, omdat hij met vuur verschijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken. Indien het werk, dat hij erop gebouwd heeft, standhoudt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen” (1 Cor. 3:13-15).

De rechterstoel oordeelt de gelovigen, maar niet zijn of haar eeuwig heil, want die is verzekerd en kunnen we niet verliezen. Ook zal een wedergeboren persoon nooit in de poel van het vuur geworpen. Verder zullen overwinnende gelovigen, die het einddoel van hun geloof hebben behaald, geen schade lijden van de tweede dood. Maar gelovigen die *niet* overwinnaars blijken te zijn, zullen wel schade lijden van de tweede dood, maar niet geworpen worden in de poel van het vuur. Hoe zit dat? De sleutel vinden we in Mattheüs 13:42 en 25:29,30.

“En zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars” (Matt. 13:42).

“Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben. Maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden. En werpt de onnutte slaaf uit in de buitenste duisternis. Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars” (Matt. 25:29,30).

Wanneer we deze Bijbelgedeelten met elkaar vergelijken dan zien we dat het vuur van de poel van het vuur hetzelfde vuur is van de vurige oven waar het geweest zal zijn en het tandengeknars.

Verder zien we dat schade lijden van de tweede dood niet de tweede dood zelf is, maar wel betrekking heeft op de buitenste duisternis waarin de onnutte en ontrouwe slaaf, de man met het ene talent, werd geworpen (Matt. 25:29,30). De gevolgen van ontrouw zijn zo groot als de gevolgen van trouw. De man met het ene talent werd in de *buitenste duisternis* geworpen, waar het gewezen en het tandengeknars zal zijn. Contextueel verwijst de buitenste duisternis naar de duisternis buiten het licht van de feestzaal. De gedachte dat de buitenste duisternis de hel voorstelt, zoals veel christenen denken, is totaal niet aan de orde. We hebben hier niet te maken met zaken rond eeuwig heil, maar met onze geestelijke wedloop en de prijs van de roeping van God (Fil. 3:14b). Het verschil is hemelsbreed.

(Het woord “hel” is een theologisch moeilijk en beladen woord. In de vertaling van het NBG is het de vertaling van twee verschillende Griekse woorden, namelijk “hades”, “gehenna”. Bovendien gebruikt de Statenvertaling 2 Petrus 2:4 ook het woord “hel”, waar de vertaling van het NBG het woord “afgrond” [Gr. tartaros] wordt gebruikt:

“Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar, die in de hel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden” (2 Petr. 2:4; St. Vert.).

De drie Griekse woorden verwijzen allemaal naar verschillende plaatsen. De meeste christenen associëren de hel met de “poel van het vuur”, maar de ironie is dat de “poel van het vuur” nooit met de “hel” wordt vertaald!

Het woord “hel” is dus een vertaling van “hades”, “gehenna” of “tartaros”. “Hades” is de verblijfplaats van de doden. “Gehenna” is de plaats van verwerping buiten de muren van Jeruzalem”, en “tartaros” is de gevangenis van bepaalde gevallen engelen.

We vragen daarom om theologische problemen als we het woord “hel” willen gebruiken. Het is daarom verstandig het woord “hel” te vermijden en bij elk Bijbelvers waar dit woord voorkomt, vast te stellen welk Grieks woord de basis vormt.

Bijna alle christenen passen “gehenna” (zoals in Matthéüs 23:15: *zonen van de hel* [“gehenna”]) toe op de onverloste mens. Kijken we echter naar de context waar het woord wordt gebruikt, dan zien we iets totaal anders.

Met uitzondering van één verwijzing in de brief van Jacobus (Jac. 3:6), wordt het woord alleen gebruikt door de Heer in zijn bediening op aarde (vgl. Matt 5:22,29,30; 10:28; 18:9; 23:15,33; Marc. 9:43,45,47; Luc 12:5). En hij gebruikte het maar in één opzicht: met het oog op de toegang of uitsluiting van het koninkrijk der hemelen. Deze hemelse heerschappij werd aanvankelijk aangeboden aan Israël, maar momenteel aan de Gemeente van Christus. Het wordt gegeven aan hen die vrucht hebben gedragen voor het koninkrijk der hemelen en overwinnende gelovigen blijken te zijn.

Velen associëren het koninkrijk der hemelen met eeuwig behoud, naar de hemel gaan, enz., waardoor grote verwarring ontstaat over de gelijkenissen van het koninkrijk der hemelen).

Gehenna wordt altijd geassocieerd met het Messiaanse aspect van de poel van het vuur, nooit met het eeuwige aspect. Een christen kan in de duisternis wandelen (1 Joh. 2:9,11).

In Johannes 12:35 lezen we: “*Wandelt, terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalt*”. Het voornaamste werk van de boze is om dat licht te verdraaien. Als we zeggen dat een christen niet in de duisternis kan wandelen, misleiden we onszelf en onderschatten we de geestelijke strijd waarin we verkeren.

De ontrouwe en onnutte slaaf zag zich in de buitenste duisternis geworpen, buiten de feestzaal.

De gelijkenis van het koninklijke bruiloftsmaal beschrijft dit proces (Matt. 22:1-14). In Matthéüs 22:8 lezen we: “*De bruiloft is wel gereed, maar de genodigden (lett. ‘geroepenen’), waren het niet waard*”.

Dit was het eerste aanbod van het koninkrijk der hemelen aan Israël. Israël sloeg echter geen acht op dit aanbod (vers 5), en het koninkrijk werd aangeboden aan de volkeren (vers 9-10). De bruiloftsmaal werd vol, maar er was een man die geen bruiloftskleed aanhad. Er was dus iemand die met zijn talent(en) of pond niet trouw handel had gedreven en zodoende geen bruiloftskleed had. Hij werd erop aangesproken en hij verstomde. Daarna werd hij in de duisternis buiten de feestzaal geworpen. Hieruit zien we dat het mogelijk is dat een christen geen deel kan uitmaken van de bruid van Christus en geen deel kan krijgen aan de komende Messiaanse beloften.

Het is belangrijk dat we zien dat de man met het ene talent verwijst naar een christen en niet een onverlost persoon. Deze gelijkenis handelt over het aanbod van het koninkrijk der hemelen en niet over eeuwig heil. Geen enkele ongelovige is een ‘geroepene’. Alleen ‘geroepenen’ zijn op weg naar de bruiloftsmaal, nooit ongelovigen. We worden pas geroepen nadat we voor eeuwig zijn behouden (2 Tim. 1:9). We moeten het feit onder ogen zien dat de gevolgen van ontrouw immens zijn. Die gevolgen hebben echter niets te maken met het verliezen van ons eeuwig heil, want een christen kan zijn of haar eeuwig heil niet verliezen. De gevolgen liggen in het missen van onze Messiaanse beloften, het missen van het einddoel van ons geloof (1 Petr. 1:9). Johannes gebruikt hiervoor de uitdrukking dat we “*door de tweede dood schade lijden*.”

Studievragen

1. Wat weet je van de geschiedenis van Smyrna?
2. Wat weet je van Polycarpus?
3. Waar hebben de tien dagen betrekking op?
4. Wat bedoelde de Heer met de “synagoge van de satan”?
5. Welke kronen ken je?
6. Voor welke kronen zou jij in aanmerking kunnen komen?
7. Wat betekent de uitdrukking “*geen schade lijden door de tweede dood*”?